

Dvouměsíčník
WOO-GO-ZIN
Časopis z "Vocelovky"

15. číslo
prosinec 2018

Opět mezi draky

Strana 7

Strana 6

Mezinárodní turnaj
ve futsalu

Strana 16

Jsme výjimeční

Strana 19

Vocelovická StarDance

V pondělí nastal den, kdy jsme vyrazili na slibovaný a plánovaný adaptační kurz. Dva přestupy jsme zvládli v pohodě, ale těsně před cílem nakonec vystoupili o stanici dříve, a tak jsme se pořádně protáhli při výstupu do kopce. Jestli to není špatné znamení, mysleli jsem si.

Dorazili jsme na Dračí skálu, ubytovali se a hned nás čekal výborný oběd. Kurz jsme zahájili aktivitou s názvem „jedna minuta“ – každý o sobě musel mluvit jednu minutu čistého času. Když nevěděl a mlčel, čas se mu nepočítal, jen se prodlužovala celková doba této hry. Někdo s vyjadřováním neměl problém, někdo po dvou větách nevěděl, co říct, a vedoucí mu museli pokládat otázky.

Poté jsme se přestěhovali na hřiště, rozdělili se na dva týmy a házeli frisbee. Každý tým měl svůj kruh, který musel bránit, aby do něj soupeři talíř nehodili, a zároveň se snažil talíř dostat do kruhu protivníka. Když jsme procvičili fyziku,

nastal čas na méně fyzicky zaměřené aktivity – např. jsme se museli poslepu seřadit vzestupně podle výšky. Na večeri se nám ani nechtělo, úkoly, které byly připraveny, nás totiž velmi bavily a jejich plnění jsme si užívali. Program však večeri nekončil, následovala detektivní mise. Protože se ale ne všichni úplně soustředili a křičeli jsme na sebe, najít řešení se podařilo jen některým

z nás. Poté se ozvala vysílačka s hlášením, že je v areálu umístěno 9 svítících bomb, které je potřeba najít a deaktivovat v časovém limitu 10 minut. Žádný výbuch jsme nezažili, protože tentokrát jsme byli úspěšnější než jako detektivové.

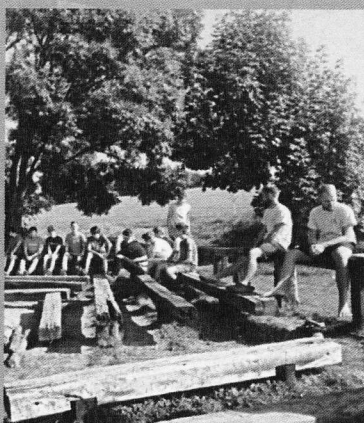
Sice už byla venku tma, ale program byl stále v plném proudu – instruktoři vypravovali různé příhody, které se staly v budově či v blízkém okolí, o týraných a zemřelých lidech a o neobvyklých nadpřirozených jevech, ke kterým zde stále dochází.

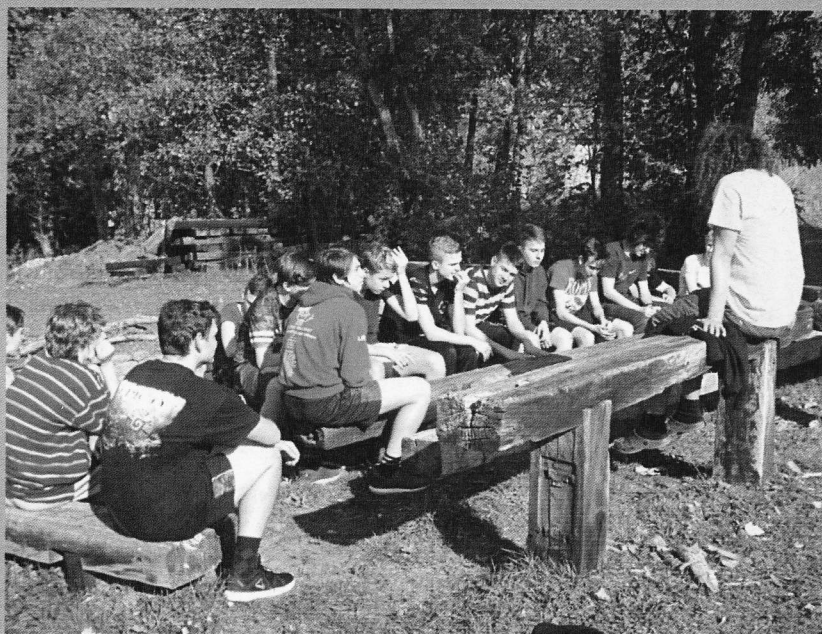
Správně vystrašení jsme šli hrát na vraha – v budově se zhaslo, každý si vytáhl dřívko, a to určilo vraha. Ten chodil, vraždil a po nalezení mrtvol se skupina snažila vyšetřit, kdo je vrah. Byla to hra plná emocí, a tak někteří měli problém s usínáním, vylekalo je pak jakékoliv zavržení či prasknutí.

Druhý den po snídani jsme se odebrali do lesa, kde jsme hráli různé hry zaměřené opět na fyzickou aktivitu a týmovou spolupráci. Ty nás zabavily až do oběda. Celé odpoledne jsme strávili s mechanickými střelnými zbraněmi. Nejprve nám byla vysvětlena bezpečnostní pravidla. V případě, že by někdo pravidla porušil, hra by musela skončit, k čemuž naštěstí nedošlo. Nejprve jsme v prostoru před chatkami bojovali o prapory soupeřova týmu, poté se přesunuli k hradu, který zde majitelé postupně budují.

Postavili jsme proti sobě opět dva týmy, útočníky a obránce hradu. Obránci dostali navíc ještě kuše a my se mohli vrhnout na dobývání. Někdo držel luk v ruce poprvé, ale všichni jsme chtěli ještě jednu hru, ještě jednu hru a ještě jednu. Když jsme luky a kuše odložili, byl čas na večeři. Nasbírali jsme dřevo, zapálili oheň a u buřtů si vyprávěli strašidelné historky.

Poslední dopoledne jsme strávili hrou na vraha, který tentokrát neměl za úkol škrtit, ale snažil se toxickými látkami nakazit a zabít co nejvíce spolužáků. Úplně poslední aktivitou celého kurzu se stala hra na piráty – jeden tým bránil pirátskou loď a druhý ji dobýval. Zbraně symbolizovaly papírové koule a coby šavle sloužily šátky. Piráti z lodi měli za úkol co nejdéle loď ubránit, piráti – útočníci se naopak snažili co nejdříve loď získat. Před obědem jsme se ještě k celému

kurzu vyjadřovali a po obědě jsme se vydali na vlak. Adapťák se nám opravdu líbil, organizátoři na nás byli perfektně připravení, aktivity na sebe navazovaly plynule. Všechny hry byly zajímavé a bavily nás, vše bylo přizpůsobené našemu věku. Líbil se nám také férový a

rovný přístup lektorů ke všem. Když se někdo choval hloupě, chovali se k němu stejně, byli spolehliví. Jídlo bylo tak výborné, že jsme na konci kurzu šli do kuchyně poděkovat.

Jiří Čtvrtečka a Jakub Chylka (1. C)

Dračí páni

Třetí rok pro Vocelovku chystá kurzy Dračí skála. Již třetím rokem se o nás perfektně starají instruktoři Honza s Tondou. Mnozí z nás jsme s oběma strávili adapták, ale měli jsme čas je lépe poznat?

Co je vaším oficiálním povoláním?

Honza: Jsem živnostník právě s aktivitami typu adaptační kurzy, škola v přírodě nebo tábory, což pokrývá období od konce zimy do jejího začátku. Přes zimu připravuji různé pomůcky a promýšlím nápady, a hlavně vyrábím šípy. Ale takhle to nedělám odjakživa, mimo jiné jsem pracoval jako instruktor lyžování u předškolních dětí, jejich nezálibnost mě nepředstavitelně nabíjela.

Tony: Asi před dvěma týdny jsem se svým zaměstnáním praštil. Působil jsem na docela vysoké manažerské pozici v Rychlebských stezkách. Staral jsem se, aby byly zajištěny služby návštěvníkům, aby všichni dělali pořádně to, co mají, a aby všechno od financování po odpadkové koše fungovalo. Teď se věnuju adaptákům a podobným aktivitám,

v zimě přijdou na řadu různé služby všem lyžařům – servis, prodej, půjčovna, jen instruktoru nedělám, protože neumím lyžovat. A pak se uvidí.

Jak jste se dostali k adaptákům?

Honza: Za to můžou rodiče, sami se podobným aktivitám věnovali, takže jsem v tom vyrůstal. Od tří let jsem byl po táborech a jiných akcích

a vždycky jsem jim byl k ruce. U mě je to vzhledem k „rodinné anamnéze“ jasné.

Tony: Beru to jako svoje životní poslání (smích). Dostal jsem se k tomu přes tábory, na které jezdím už od mala. Poprvé jsem si zkusil práci praktikanta ve čtrnácti letech a v sedmácti jsem už byl oddílový vedoucí. Práce s lidmi mě všeobecně naplňuje, a s mladými obzvlášť.

Co vás na práci nejvíc baví?

Honza: Jak se říká, nejvíce potěší dětský smích a radost. V případě škol v přírodě a letních táborů to tak skutečně je. U adaptačních kurzů, kde jsou účastníci znatelně starší, už tolik toho smíchu a radosti vidět není. Přesto i u těchto „velkých dětí“ nejvíce potěší, když vidím, jak je program baví a jak u něho řádí.

Tony: Nejvíce mne baví různorodost jednotlivých věkových skupin. Ať už se bavíme o nejmladších dětech z prvních

stupňů základních škol přes druhé stupně, střední školy až teambuildingy pro firemní klientelu. Každá skupina potřebuje jiný přístup, a tudíž i jiné typy programů. A v neposlední řadě mě neskutečně naplňuje vytváření vlastních nových aktivit, programů a her.

Máte někdy pocit, že byste s těmito aktivitami nejradši sekli?

Honza: Čas od času se objeví jeden, dva nebo i více účastníků akce, které se nám na-prosto ničím nedaří zaujmout.

Takoví lidé snad už jedou s tím, že se jim u nás prostě líbit nebude. Je s nimi těžká práce a ani jedna strana není spokojená. Pokud je takových lidí ve třídě většina, pak skutečně člověka napadá, jestli to, co dělá, má vůbec smysl.

Tony: Ani ne. Občas se člověk rozčílí na některou skupinu či jednotlivce, protože nedělají to, co mají. Nebo to alespoň nedělají podle mých představ (smích). Ale to má člověk v každém zaměstnání. A myslím si, že zde ten pocit nemívám tak často jako jinde.

Kde všude na vás člověk může narazit?

Honza: Protože je Dračí skála naše (nejen) srdeční záležitost, nemáme důvod jezdit jinde. Naši areál koupili v roce 2008, přestože bylo jasné, že nás to bude stát téměř všechno čas, spoustu práce a samozřejmě je nutné všechno finančně pokrýt. Bohužel lidi, kteří tehdy naslibovali pomoc, se najednou vytratili. Ale našťastí se postupně objevili další pomocníci. Určitou vazbu máme na Uherskobrodsko, kde ve školství pracuje tátův brácha, a nabídl nám pořádat adaptáky, když mu jednou „vybouchla“ spolupracující skupina. No a Hradečáci nás občas můžou potkat po městě. Čas od času s kamarády vyrazíme posedět s kytarami do nějaké parku (a rozhodně nemyslím AuPark).

Tony: No to je těžké teď říci, protože jsem opravdu rozježděný přes půl republiky od Jeseňicka po Brno až k Hradci Králové. Záleží na tom, kde mám zrovna nějaký kurz nebo jinou práci. Připadá mi, že snad polovinu času trávím za volantem. Samozřejmě přeháním, ale naježdím toho opravdu hodně. Jinak v mimokurzovou sezónu mě najdete nejčastěji v Olomouci a o víkendech právě na Dračí skále.

Zbývá vám čas na nějaké koníčky? Co je vaše hobby?

Honza: Času na pravidelné koníčky moc není. Rozhodně ne ve smyslu pravidelných tré-

ninků nějakého sportu. Snažím se věnovat hodně času své ženě a s ní se snažím zabýdlet si nový baráček, kde už dva roky žijeme. Pro mě osobně je ale koníčkem čas strávený právě na Dračí skále s přáteli. Je tam sice hodně co dělat okolo celého areálu, ale pokud se dokonce i u tvrdé práce sejdete s dobrými přáteli, práce se stává zábavou.

Tony: Jasně že ano. I tato práce je zčásti mým koníčkem. Vždy jsem se snažil držet hesla „dělej to, co tě baví.“ Koníčků mám hodně, ale pravdou je, že to trochu flákám (smích). Rád si vyjedu na lodičky na nějakou řeku. Letos jsme stihli i plachetnice v Polsku. Jednou za čas se vydám na kolo do těžkého terénu. A o víkendech

hlavně opět na Dračí skále hry – ať už deskové nebo zážitkové. Jednou za čas stihnu i nějaký ten šachový zápas, ale už nemám tolik času, kolik jsem na to mívával.

Střídá se vám tady jedna parta středoškoláků za druhou, jak vzpomínáte vy na školu?

Honza: My jsme byli už od začátku kolektiv na prd, samí solitéři, každý si hrál na svém vlastním písčátku. Když jsi chyběl, měl jistotu, že tě někdo bude pomlouvat. Srandu jsme si neužili, zakotvil jsem pak mezi „táborovými“ lidmi. Svoje bývalé spolužáky už v životě nemusím vidět.

Tony: Na školu mám jen ty nejlepší vzpomínky, ve třídě byl skvělý kolektiv, vždycky jsem se domluvili, sehnali nějakou chatu a soudek piva a skvěle jsme se bavili. Dodneška jsme kamarádi, a když někdo potřebuje pomoci, může se na ostatní spolehnout.

Prozradte na konec, jaké je vaše životní krédo nebo oblíbená myšlenka, ať už vaše vlastní nebo cizí.

Honza: Možná bych vyplodil nějakou velmi hlubokou myšlenku, ale spíše odpovím jednoduše, co už každý slyšel snad milionkrát: „Dělej, co tě baví.“ Je důležité, aby člověka jeho práce bavila, naplňovala a aby v ní viděl smysl. A pokud vás

vaše práce baví a současně umožňuje se při ní tak trochu vyřádit, pak se dostáváme k dalšímu mému důležitému krédu – zůstat částečně dítětem i v dospělosti. Pak můžete i jako dospělý člověk blbnout a hrát si, aniž byste se vnitřně užírali, že je to trapný a že se takhle dospěláci nechovají.

Tony: „Drž hubu nebo ti useknu ruku.“ Samozřejmě

vtip. Ono těch myšlenek je velké množství, ale pokud bych si měl vybrat jednu... To je těžké... „Naše největší slabost spočívá ve vzdávání se. Nejvíce jistý způsob, jak uspět, je to vždy zkusit ještě jednou.“ Myslí, že to prohlásil Thomas Alva Edison.

Adaptují se všichni

Seznamovací pobyt je důležitý nejen pro žáky, ale také pro jejich třídní učitele. Dohromady mají možnost se poznat i mimo školu. Se svými zážitky se nám svěřili paní učitelka Tereza Federselová a pan učitel Zdeněk Bláha. Jak se jim na Dračí skále líbilo?

Jak jste se na adaptační kurz těšili?

Zdeněk: Ani jsem se moc netěšil, protože jsem netušil, co

adaptační obnáší. Kolegové, kteří si kurzem prošli, ať už jako třídní učitelé, nebo jako doprovod, mi sice vyprávěli, jaká je to skvělá akce, ale některá líčení kolegů vzbuzovala mé mírné obavy.

Tereza: Patřím mezi ty, kteří adaptační zažili loni a moc se jim líbil, proto jsem se na letošní opět těšila.

Do jakých her jste se aktivně s dětmi/žáky zapojili?

Zdeněk: Při všech aktivitách kurzu jsem byl se svou třídou, některých jsem se rád zúčastnil. Nejvíce mě oslovily bojové hry s luky a šípy, luk jsem držel poprvé v životě v ruce. Velice mě zaujala i rozestavěná

replika hradu. Také hra na vraha mě bavila, protože mě jako vraha nikdo neodhalil. Dokonce i instruktoři byli překvapeni, jak dokonalé alibi jsem si vytvořil.

Tereza: Jsou hry, do kterých se zapojuji pravidelně. Jedna

z nich je dobývání hradu. Vždy jsem největší posilou týmu (smích). S 1. MA jsem ihned schytala zásah, rozťápala šíp a pak se dobrovolně pasovala na jejich podavačku. Každopádně s 1. MP jsem se dokonce i trefila do protivníka. Řekla bych, že vůbec poprvé. Doufám, že můj učitel, co si se mnou loni dal tu práci a ukázal mi, jak vůbec vystřelit, má radost. Při hře na vraha jsem se konečně stala vrahem a nebyla odhalena. Letos mě zaujalo virtuální odjišťování bomby. Při prvním pokusu pan učitel Doštal pod mým vedením vybuchnul, ale v dalších hrách jsme se už vzájemně zachránili.

Jaký přínos ve společných aktivitách spatřujete?

Zdeněk: Lépe jsem poznal žáky své třídy a s radostí mohu konstatovat, že z té lepší stránky. Odhalil jsem nejen kvality jednotlivců, ale rád jsem pozoroval, jak se během těch tří dnů naučili spolupracovat.

Tereza: Je fajn vidět děti mimo školní lavice. Jak se chovají, spolupracují, jaké mají mezi sebou vztahy či jaké vztahy si mezi sebou utvářejí. A věřím, že i ony rády zažijí něco s námi v jiném prostředí, než je škola.

Jak jste byli spokojeni s průběhem kurzu, jeho vedením a personálem, který ho zajišťoval?

Zdeněk: Přes počáteční obavy mě kurz příjemně překvapil. Program byl připraven tak, že studenti byli celý den zapojeni a ani já jsem neměl šanci se nudit. Líbilo se mi prostředí, krajina, program a samozřejmě přístup lektorů.

Tereza: Na prvním místě bych uvedla právě personál. Bez skvělých lidí, kteří na Dračí skále jsou, by kurzy nefungovaly v tomto duchu. Perfektní zajištění ve dne v noci - od programu po zázemí. Patří jim velký dík za všechno a všem.

Přes veškerou chválu, našlo by se něco, co byste vylepšili?

Zdeněk: Vylepšil bych pomazánku u snídaň, neb vajíčka mám rád jakkoli jinak než vařená natvrdo. A přidaná mrkev tomu nepomohla.

Tereza: Zůstávám jen u chvály.

Jsme výjimeční – rozhovor s Matějem Křížem

*Adaptační kurzy se velmi často vryjí do paměti všech. **Matěje Kříže z 3. H** lidé, prostředí a tématika zaujali natolik, že se rozhodl na Dračí skálu vrátit i nadále.*

Jak vzpomínáš na adaptační kurz?

Mám jen ty nejlepší vzpomínky. Celý adaptační kurz se mi líbil svou zábavností, pro-

líbilo, instruktoři byli sympatičtí a chtěl jsem trochu kouknout „pod pokličku“, tak jsem přijel pomoci se stavbou hradu.

To taky nebyla Tvá poslední návštěva. Jak často tam jezdíš a co Tě tam tak drží?

Pak jsem přijel opět v létě, jednou jsem byl na pracovní víkendovce. Chtěl bych jezdit

Je mnohem lepší si opéct buřt a celý večer se bavit s ostatními u ohně, zahrát karty nebo kostky, než mačkat enter nebo jezdit prstem po displeji. Tím, že táborová aktivita nespočívá v klasických míčových hrách, a dokáže zabavit děti bez mobilů a počítačů, mají děti větší a hlubší zážitky, poznají mnoho nového. Pak se k nám rády vrací i další rok nebo roky. A tak funguje i se mnou.

Co na Dračí skále vlastně děláš?

Pracuji hlavně na stavbě hradu, patřím do skupiny „Hradní páni“. Hrad Dragolon je jednou z hlavních atrakcí pro děti na táboře. Nabízí možnost pro hraní různých her – dobývání, hledání pokladu v podzemní chodbě, dále třeba motivační hry ve věži u ohně a v neposlední řadě dobrodružství „obyčejné“ přespání na hradě. Nemám ale problém s jakoukoliv prací, kterou je potřeba udělat – jednou jsem čistil celý bazén, jindy sekám trávu nebo při hrách dělám figuranta.

myšleností, nadschlo mě i prostředí a lidský faktor, který se na kurzu podílel.

Na Dračí skálu ses později vrátil. Kdy a z jakého důvodu?

Při adaptáku říkal Honza, že existuje možnost brigády v průběhu jednoho z turnusů letního tábora. Práce měla spočívat v pomoci na stavbě hradu Dragolon, který se neustále rozrůstá. Prostor se mi

častěji, ale ne vždy mně to vyjde. Moje zatím poslední návštěva byla úžasná tím, jací jsou na Dračí skále lidé – nekonfliktní, zábavní, nemají problém si navzájem pomoci a vyhovět. Další z velkých předností Dračí skály pro mě je fakt, že místo je téměř odřízlé od civilizace. Člověk tam opravdu nemusí nic řešit, moderní technika tam člověku nechybí, neboť na ni jednoduše nemá čas.

Instruktoři Tě dost chválili. Co bys Ty řekl na jejich adresu?

Už jsem zmiňoval, že jsou to silně pozitivní a milí lidé, nic pro ně není žádný problém. Všichni zdejším táborovým prostředím žijí a rádi s dětmi pracují. Pro ně neustále vymýšlí nové aktivity nebo ty starší vylepšují. Velkou část příjemné atmosféry na Dračí skále tvoří právě oni. Jsem rád, že jsem mezi „dračáky“ zapadl.

Chybami se člověk učí

Když nám ve škole řekli, že můžeme praxi absolvovat mimo školní dílny, vzpomněl jsem si na známého, který pracuje ve

firmě PROWELD. Domluvil jsem si se šéfem firmy schůzku a hned napoprvé podepsali potřebné dokumenty. Ty jsem odnesl zpět do školy a cesta k praxi ve firmě byla volná.

Firma sídlí v Hradci Králové – Kuklenách, není příliš velká, pracuji se šesti kolegy. Do firmy jsem nastoupil už loni a pro letošní rok nemám důvod své rozhodnutí měnit. Také

Jak se vidíš do budoucna ve spojení s Dračí skálou? Půjdeš asi do práce nebo dál studovat, což bude časově náročnější.

Rád bych na Dračí skále fungoval aspoň jak teď. Na hradě se prakticky dělá jen 2x 14 dní v létě při 2 turnusech letního tábora, o víkendech by se na hradě nic nestihlo – než si v sobotu dopoledne připravíte všechno nářadí včetně míchačky a než to v neděli zase

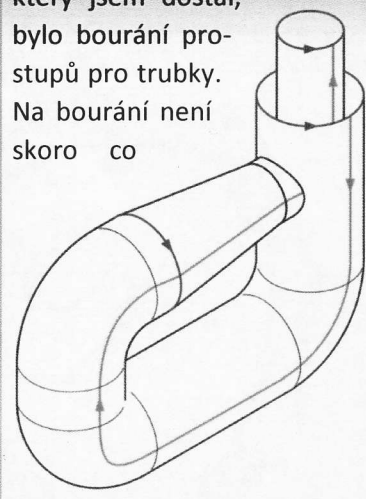
ve firmě jsou se mnou spokojeni, takže náš pracovní vztah vesele pokračuje dál. Přes léto ovšem už několik let chodím na brigádu ke konkurenci, do firmy našeho známého.

Pracovních úkolů mi rukama prošlo už mnoho, nejčastěji se zabývám montáží zařizovacích předmětů – to jsou např. umyvadla, toalety či připojuji otopná tělesa. To se neobejde bez metru, tužky, vrtačky, vodováhy a klíčů podle velikosti použitých matek a šroubů. Nejprve musím radiátor rozměřit a zakreslit na zeď, pak vyvrtám díry pro šrouby, na kterých jsou umístěny konzole nesoucí radiátor. Pak je potřeba na spodní část otopného tělesa nadvaknout tzv. pacičky. V posledním kroku

sklidíte, je víkend pryč. Rád bych byl u toho, až hrad bude kompletní podle našich představ, zatím máme „jen“ dvě věže a zeď se vstupní bránou a hradbami, čeká nás ještě „běh na dlouhou trať“. V práci určitě budu mít nějakou dovolenou a pak bych rád přidal nějakou tu pracovní víkendovku. Nikdo kromě Honzy nemá Dračí skálu jako práci na plný úvazek, myslím si, že kdo chce, ten si čas najde. A já opravdu chci.

právě právě těmito pacičkami regulují polohu a radiátor srovnám.

Asi nejlehčí úkol, který jsem dostal, bylo bourání prostupů pro trubky. Na bourání není skoro co

zkazit a zvládne to opravdu každý.

Praxe ve firmě je podle mého názoru lepší v tom, že dostanu